Nr. der griffie : 2009/BC 76
Nr. van het parket : 24 V 09

HET HOF VAN BEROEP TE BRUSSEL, DERTIENDE KAMER, VAN 15 SEPTEMBER 2010

In zake van het openbaar ministerie en van

1. F. D. J. O. VZW, met maatschappelijke zetel gevestigd te 2018 Antwerpen, (…), vertegenwoordigd door haar raad van beheer bestaande uit: de heer Eli R., voorzitter, en mw. R. F.-G.r, ondervoorzitter, mw. D. D. K., secretaris, en de heer Samuel M. G., penningmeester,

burgerlijke partij,
vertegenwoordigd door mr. Bob Delbaere
advocaat bij de balie van Antwerpen,

2 CENTRUM VOOR GELIJKHEID VAN KANSEN EN VOOR RACISMEBESTRIJDING, met zetel te 1000 Brussel, Koningsstraat, 138,

burgerlijke partij,
vertegenwoordigd door mr. Bob Brijs, advocaat bij de balie van Brussel,

tegen:

R. Roland Henri Théophile, procuratiehouder, geboren te Gent op (…), wonende te 9920 Lovendegem, (…),

beklaagde,
vertegenwoordigd door mr. Piet Noë,
advocaat bij de balie van Gent,

beschuldigd van in het gerechtelijk arrondissement Brussel en bij samenhang elders in het Rijk,

tussen 16 februari 2001 en 27 februari 2001,

onder één der omstandigheden bepaald bij artikel 444 van het strafwetboek, de genocide die tijdens de tweede wereldoorlog door het Duits nationaal- socialistisch regime is gepleegd, ontkend, schromelijk geminimaliseerd, gepoogd te rechtvaardigen of goedgekeurd te hebben, nl. tijdens een interview opgenomen door een opnameploeg van de NCRV en uitgezonden tijdens het Nederlandse actualiteitenprogramma "Netwerk",

Gezien de hogere beroepen ingesteld op:

- 22 december 2008 door de beklaagde zowel tegen de strafrechtelijke als tegen de burgerlijke beschikkingen.,
- 23 december 2008 door het openbaar ministerie,

dit tegen een vonnis gewezen door de 52e kamer van de correctionele rechtbank te Brussel d.d. 12 december 2008 dat na tegenspraak zegt

Dat de huidige zaak op een rechtsgeldige manier werd aanhangig gemaakt

Dat de correctionele rechtbank bevoegd is

Dat de verjaring van de strafvordering niet is bereikt.

Dat de redelijke termijn waarbinnen een strafzaak dient te worden behandeld overschreden is.

Dat beklaagde een eerlijk proces heeft gekregen en dat zijn rechten van verdediging niet geschonden zijn.

Dat bij het bepalen van de strafmaat rekening gehouden wordt met de vastgestelde overschrijding van de redelijke termijn waarbinnen een strafzaak dient te worden behandeld.

Veroordeelt Roland R. uit hoofde van de weerhouden tenlastelegging tot een gevangenisstraf van VIER MAANDEN, met gewoon uitstel gedurende drie jaar;

bijdrage: 25 euro x 5,5 = 137,50 euro,
kosten: 50,27 euro,
vergoeding : 29,30 euro.

Beveelt de verbeurdverklaring van de in beslag genomen videobanden neergelegd ter griffie onder OS nrs. 6170/04, 4370/04 en 6611/03

Houdt ambtshalve de burgerlijke belangen aan bij toepassing van artikel 2 van de wet van 13 april 2005.

Gehoord het verslag van de eerste voorzitter.

Gehoord de burgerlijke partij F. D. J. O. VZW voor wie pleitte mr. Bob Delbaere, advocaat bij de balie van Antwerpen, en de
burgerlijke partij Centrum voor Gelijkheid van Kansen en voor
Racismebestrijding voor wie pleitte mr. Bob Brijs, advocaat bij de balie van Brussel.

Gehoord de vordering van het openbaar ministerie.

Gehoord de beklaagde voor wie pleitte mr. Piet Noë, advocaat bij de balie van Gent.

Gelet op de conclusies neergelegd door de respectieve burgerlijke partijen en door de beklaagde.

De hogere beroepen zijn regelmatig naar vorm en tijdig ingesteld.

Op strafrechtelijk gebied:

I. Over de ontvankelijkheid van de strafvordering:

Te dezen moet worden vastgesteld dat de inwerkingstelling van de strafvordering het gevolg is van de burgerlijke partijstelling door de VZW F. D. J. O. bij de onderzoeksrechter in Antwerpen op 31.05 2001.

Met reden besliste de eerste rechter dat de beschikking van ontslag van onderzoek van de raadkamer in Antwerpen van 28.02.2002 niet impliceert dat het onderzoek, waarvoor ontslag werd verleend, hierdoor afgesloten wordt, het gaat niet om de beëindiging van het onderzoek maar om een techniek om het onderzoek geografisch te verplaatsen; in de geviseerde beschikking werd niets beslist in het nadeel of het voordeel van enige partij in de zaak; het betreft een louter interne, administratieve maatregel waarbij het onderzoek wordt toevertrouwd aan, verplaatst naar, de territoriaal bevoegde magistraten zonder dat enige afbreuk wordt aan gedaan aan enig recht van partijen

Door de omstandigheid dat beklaagde niet werd uitgenodigd voor de behandeling in raadkamer te Antwerpen werden zijn rechten van verdediging op generlei wijze geschonden; immers de ontlasting van de Antwerpse onderzoeksrechter en de overmaking van het dossier aan het parket van Brussel gebeurden vooraleer beklaagde op enigerlei wijze werd verontrust, vóór de klachtbevestiging van de burgerlijke partij en vooraleer er enige onderzoeksdaad gebeurde. Hierdoor werd evenmin de wapengelijkheid van partijen geschonden nu de zaak in haar geheel en ab initio werd overgenomen door het Brusselse parket en het gerechtelijk onderzoek in Brussel maar van start ging na een klachtbevestiging door de burgerlijke partij die zich eerder al in Antwerpen voor de onderzoeksrechter had gesteld.

De bedenkingen van beklaagde bij het dubbel notitienummer dat in het dossier voorkomt zijn niet ter zake dienend; immers: het not. nr. 56.97.1759/01 werd gecreëerd in het antwoord van de procureur des Konings te Brussel van 26.06.2001 op de vraag tot overname van het dossier van zijn Antwerpse collega van 14.06.2001 (zie stuk 13 bundel van het parket in Antwerpen), vooraleer de raadkamer bij beschikking van 28.02.2002 de Antwerpse onderzoeksrechter ontlaste en beval dat het strafdossier

zou worden overgemaakt aan de procureur des Konings van Brussel; hetzelfde notitienummer werd na verbetering met Tipp-Ex, ook aangebracht op het oorspronkelijk Antwerpse strafdossier. Dit notitienummer werd ook nog vermeld op de vordering tot gerechtelijk onderzoek van 11.03.2002 van de procureur des Konings maar de zaak werd alsdan voorzien van het not. nr. 56.98.5099 (zie onderfarde 6 van het strafdossier). De klachtbevestiging door de burgerlijke partij op 23.09.2002 betreft wel degelijk de inhoud van de klacht met burgerlijke partijstelling voor de onderzoeksrechter in Antwerpen van 31.05.2001. Er is dus geen sprake van twee afzonderlijke dossiers of klachten; het betreft eenvoudig een, omwille van administratieve redenen, gebruikte dubbele nummering betreffende één klacht met burgerlijke partijstelling door het Brusselse parket dat de zaak heeft overgenomen. Hierdoor worden de rechten van verdediging van beklaagde in genendele geschaad. Derhalve is ook de vraag van beklaagde tot "vervollediging van beide dossiers" zonder voorwerp.

Beklaagde toont niet aan dat de door hem voorgehouden gebrekkige nummering van de stukken van het dossier zijn verdediging op enigerlei wijze zou bemoeilijkt hebben; uit niets blijkt dat het dossier onvolledig zou zijn; integendeel, de volgorde van de stukken van het dossier is logisch en zonder hiaat; de inhoud van stuk 32 toont aan dat het verkeerd geklasseerd werd nu de twee bijlagen ervan te vinden zijn voor het stuk 33.

Er wordt evenmin enige gegronde reden aangetoond waarom de twee videobanden (bevattende een fragment van 3 min. 21 sec met uitspraken van beklaagde) uit de debatten zouden moeten worden geweerd

II. Ten gronde:

Om gegronde redenen, die het hof beaamt, heeft de eerste rechter de tenlasteleggingen terecht bewezen verklaard.

Anders dan beklaagde voorhoudt blijkt uit de tape van het opgenomen programma waarin fragmenten van het interview zijn verwerkt dat beklaagde niet alleen de authenticiteit van het boek van Anne FRANK in twijfel trekt

Beklaagde stelt in een chronologisch iets later in hetzelfde programma uitgezonden fragment bovendien woordelijk (zoals de eerste rechter terecht aanhaalde in het bestreden vonnis) te twijfelen aan de systematiek van de uitroeiing van de joden tijdens de tweede wereldoorlog en aan het aantal doden dat hierbij viel (zie OS 04706170 met opschrift "kopie 26-2-01 Nieuwe Nationale Partij").

Beklaagde heeft tijdens zijn verhoor niet betwist dat voormelde uitspraken door hem gedaan werden bij gelegenheid van een beeldopname in zijn bureau in Brussel, één week voor de uitzending van het litigieuze interview.

Door deze uitlatingen minimaliseerde beklaagde opzettelijk op grove en beledigende wijze de genocide.

Het feit dat Foeke D. K. de journalist die het litigieuze interview afnam niet werd verhoord, is niet van aard te doen twijfelen aan datgene wat in hoofde van beklaagde hiervoor bewezen werd verklaard; de uitgezonden uitlatingen van beklaagde zijn duidelijk en laten niet toe ze in een andere dan hun woordelijke betekenis te begrijpen; het op de andere cassette overige beschikbare beeldmateriaal is niet van aard hieraan te doen twijfelen.
De bewering van beklaagde dat de journalist zijn gewraakte uitlatingen heeft uitgelokt of dat de journalist aan het misdrijf zou hebben deelgenomen doet te dezen niets af aan de schuld van de beklaagde nu beklaagde ze op geen enkele wijze aannemelijk maakt. Beklaagde heeft overigens tijdens zijn verhoor nooit melding gemaakt van enige uitlokking.

De vaststelling dat het parket voor de raadkamer de buitenvervolgingstelling van de beklaagde vroeg, noch de vordering van het openbaar ministerie voor de kamer van inbeschuldigingstelling op het hoger beroep van de burgerlijke partijen zijn dienstig wat betreft de huidige vaststelling nopens de schuld van de beklaagde.

De redelijke termijn voor de behandeling van de zaak, vermeld in artikel 6 al. 1 E.V.R.M., werd overschreden.

Dit is het geval niet alleen omwille van de motieven aangehaald in de bestreden beslissing, maar tevens gelet op de termijn die, zonder dat dit vereist was voor een goede en eerlijke rechtsbedeling, verliep tussen het instellen van de hogere beroepen en het aanhangig maken van de zaak voor het hof van beroep.

Aan het recht van de beklaagde op een daadwerkelijke "rechtshulp", dat wil zeggen een daadwerkelijk rechtsherstel, zoals in liet E.V.R.M.. bepaald, kan worden voldaan nu de voormelde overschrijding en derhalve de schending van het recht van de beklaagde, om binnen een redelijke termijn de behandeling van huidige zaak te zien geschieden en de definitieve beslissing in huidige zaak te kennen, heden (opnieuw) is vastgesteld.

Noch de voormelde overschrijding van de redelijke termijn, noch enige andere omstandigheid eigen aan deze zaak hebben een andere schending van enig recht van verdediging van beklaagde veroorzaakt.

Het is inderdaad mogelijk gebleven de beklaagde een eerlijk proces te garanderen onder meer nu, door de overschrijding van de redelijke termijn, geen bewijsmiddelen teloor gingen, het voorliggende bewijs niet werd aangetast en de uitoefening van het recht van verdediging op geen enkele wijze werd beperkt of bemoeilijkt, laat staan onherstelbaar werd belemmerd, zodat de strafvordering niet onontvankelijk moet worden verklaard; integendeel, aan de beklaagde werd (misschien ongewild) de kans geboden om te bewijzen dat hij, sedert het plegen van de feiten, er een aanhoudende onberispelijke levenswandel op nahield.

De schade die de beklaagde ondervonden heeft wegens voormelde termijnoverschrijding bleef beperkt tot het te lang in de onzekerheid blijven nopens het lot dat aan de huidige strafvordering uiteindelijk zou worden beschoren, zodat hij blootstond aan psychische spanning veroorzaakt door het te lang leven onder de dreiging van huidige vervolging.

Rechtsherstel kan te dezen worden bereikt door het uitspreken van een eenvoudige schuldigverklaring.

Er is geen reden tot verbeurdverklaring van de in beslag genomen videobanden.

De eerste rechter heeft terecht de burgerlijke belangen aangehouden.

De aan de beklaagde opgelegde vergoeding van 29,30 euro moet ingevolge de vernietiging van het KB. van 27 april 2007 bij arrest van de Raad van State van 17 december 2008 (nr. 188.928) worden teruggebracht tot 25 euro.

Op burgerlijk gebied:

Gelet op de inhoud van het strafdossier, de uitleg en conclusies van partijen, heeft de eerste rechter de respectievelijke vorderingen van de burgerlijke partijen passend en billijk ingewilligd.

OM DEZE REDENEN,

HET HOF,

RECHTSPREKEND NA TEGENSPRAAK:

Gezien de wetsbepalingen in het bestreden vonnis aangehaald, alsook de artikelen:

210.211 van het Wetboek van Strafvordering;
21ter van de wet van 17 april 1878 voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering;
1, 3 en 4 van de wet van 23 maart 1995;
24 van de wet van 15 juni 1935;
6 E.V.R.M.;

en uitgezonderd de artikelen:

42 en 43 van het Strafwetboek;
8 1 van de wet van 29 juni 1964;
29 van de wet van 1 augustus 1985.

Verklaart de hogere beroepen ontvankelijk

Op strafrechtelijk gebied:

Bevestigt het bestreden vonnis voor zover het feit bewezen werd verklaard, beklaagde werd veroordeeld in de kosten en de burgerlijke belangen werden aangehouden.

Doet het bestreden vonnis voor het overig teniet en opnieuw rechtsprekend:

Zegt voor recht dat de beklaagde uit hoofde van de tenlastelegging wordt veroordeeld bij eenvoudige schuldigverklaring.

Veroordeelt beklaagde in de kosten van het hoger beroep bedragende in totaal de som. van 172,51 euro.

Legt beklaagde bovendien, overeenkomstig het K B.. van 29 juli 1992, betaling op van een vergoeding van 25 euro.

Op burgerlijk gebied:

Bevestigt het bestreden vonnis.

Veroordeelt beklaagde in de kosten van het hoger beroep jegens de burgerlijke partijen, niet begroot bij gebreke van omstandige opgave en tot een rechtsplegingsvergoeding van 400 euro voor elk der burgerlijke partijen.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting op 15 september 2010, waar aanwezig waren de heren:

A. Boyen	eerste voorzitter
G. De Coninck en P. Hartoch	raadsheren
R. Ruys	advocaat-generaal.
D. De Coster	griffier

D. De Coster P. Hartoch

G. De Coninck A. Boyen